

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET FREQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TURTUR NIDUM ALTARIA

QUI FRUMENTUM

ELECTORUM CONSERVASTI

XXXIII. ÉVF. 1923 JANUÁR

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 120 korona.

Egyes példány 12 kor.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t

VIRGO IPSUM, QUEM GENIT

IT D EUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLOHABUNT SACERDOTES

PARCE POPOLO TUO.

ECCE AGNUS DEI

CUJUS NON SUM DIGNUS.

ELECTORUM CONSERVASTI

CUJUS NON SUM DIGNUS.

TARTALOM: *Dr. Babura László:* Örök karácsony. — *Lovich Honka:* Áron vesszeje. — *P. Le Buffe S. J.:* A beihlelemi üzenet és a mágusok Krisztuskercsése. (elmékedések, angolból fordítva.) — *Hidasi József:* Gondolatok az emberi életéről. — *Dr. Neszmély Gyula:* Szerezzünk kincseket. (Folytatás.) — *Kolosi K. Aloyzia:* Levelek egy barátomhoz. — *Lovich Honka:* Újévi üzenet. — *Krónika.*

Mélyen tisztelt munkatársainknak és kedves olvasóinknak boldog újévet kívánunk. A szentségi Jézus kegyelme tegye erőssé és a békeség boldog birtokosaivá szíveiket.

Az «Örökimádás» szerkesztője és kiadóhivatala.

Az **Örökimádás** előfizetési díját 120 koronában szabtuk meg. Azért nem emeltük magasabbra, hogy minden előfizetőnk megmaradhasson. A lap előállítási költsége jelenleg számonkint 16 korona és mi 10 koronáért adjuk. Teszszük ezt abban a reményben, hogy tehetősebb előfizetőink — szívükön viselve ez egyetlen eucharisztikus lap ügyét — erejükhöz mértén támogatni fogják az «Örökimádás»-t és alamizsnálkodni kívánó ismerőseik figyelmét felhívják nehéz anyagi helyzetére. Az előfizetés beküldésére mult számunkhoz tisztelettel mellékeltek a csekklapot. — Ezúton mondunk köszönetet Hcg. *Batthyány Struttmann László* öccsellenciájának az «Örökimádás»-nak juttatott 2000 koronás nagylelkű adományáért.

Szent-István könyvek.

Nívós, tartalmas katolikus könyveket kínál idei karácsonyi piacán a Szent-István-Társulat. E kellemes külsejű könyvek a tudás és műveltség eszközeivel törekszenek vallásos meggyőződésünk és világnézetünk megerősítésére. Hozzánk beküldött művek:

1. **P. Quadrupani — dr. Babura:** *Útmutatás jámbor lelkek számára.* 159 lap. Ára 350 K.

Hogy kitűnő művet ültetett át a fordító a magyarba, annak bizonyítására elég arra hivatkoznunk, hogy P. Quadrupani könyve olasz (eredeti) nyelven 40, franciául 20, németül 9 kiadást ért meg. A lelkiélet minden kérdésében utbagigazit: különféle kéteiyek, leiket nyugtalanító kérdések, e műben békét hozó megoldást nyernek. A fordítás értékesebb az eredetinél, mert dr. Bierbaum német fordítása után készült, aki P. Quadrupani gondolatait szalézi Szent Ferenc és Fenelon műveiből kiegészítette. Dr. Babura Lászlónak fáradságos munkájáért — hisszük — sok lélek imája fog hálálkodni. Ez értékes könyvet különös szeretettel ajánljuk mindenkinek, aki a lelki életet becsülni tudja.

2. **Dr. Marcell Mihály:** *Krisztus Urunk nyomdokain.* 311 l. Ára 700 K. Kötve 900 K. Mint a könyv címe megmondja, Krisztus Urunk nyomdokain akar vezetni az illusztris szerző az élet útjain. Előadásában is van valami krisztusi: igazi evangéliumi unkciónal beszél az isteni vezérről, az egyházzól, családi szentélyről, szentségekről, a vasárnapról, majd az evangéliumok kapcsán rövid szentbeszédeket hoz az összes vasárnapokra s a szűz Mária és szentek ünnepeire. Végül az imádság szárnyain emel Istenhez és mutatja meg az igaz életcélit Krisztusban. Valóságos kincse lesz ez a könyv minden katolikus családnak. Sok kiadást jósolunk neki. Melegen ajánljuk a katolikus családoknak.

Örök karácsony.

A BETLEHEMI csillag feltünése örömet hirdetett a bűn sötétségében szomorkodó emberiségnek kétezer év előtt és örömet hirdet most is az élet keresztútját járó embernek. Gyermekkorunk ártatlan, gondtalan örömeinek emléke éled fel lelkünkben a karácsonyfa alatt és legalább rövid időre feledtetni velünk a sok bajt, mely annyi «jaj»-t facsar ki lelkünkben napjainkban. Az angyalok éneke régen elhangzott, de még mindig zsong a lelkünkben édes zeneként, kivált nekünk, összetiport nemzetnek, maradék magyaroknak, mert eszünkbe juttatja ugyan letűnt dicsőségünket, elvesztett békénket, de szent reménnyel is tölti meg szívünket, hogy lesz még béke e háborús földön és lesz még dicső a magyar nemzet.

A betlehemi csillag, amint feltűnt, úgy le is tűnt nyomtalanul, a csillagászat hiába kutatott utána. A karácsony is elmulik s mi letéve az ünnepi ruhát, tovább rójuk az élet útját. Mégis van egy hely, mely fölött állandóan ragyog a betlehemi csillag, ahol mindig karácsonyi békével és örömmel töltözik a békére s örömeire sóvárgó lelke és ez a mi oltárunk. Ami Betlehemben történt, az itt titokzatosan ismétlődik minden szentmisében: Jézus Krisztus leszáll reá, hogy nagylelkűen teljesítse ígéretét: *Ime én veletek vagyok mindennap a világ végezetéig.* (Mt. 28, 20.) Akkor megváltani jött, most azért, hogy a megváltás gyümölcseit közölje velünk annak áldásaiban részesítsen minden hívő jóakarátú embert. A trienti zsinat tanítása szerint a szentmise vallásunknak legszentebb, legistenibb cselekvénye, gőcponlja s éltető forrása. Törüljétek el a szentmisét és ridegek lesznek templomaink, mint a sírboltok, mert a szentmisében lüktet hitünk, vallásunk minden ereje. Ami a nap a földre s a csillagos égre, az a szentmise egész hitrendszerünkre és hitéletünkre. A hit által megvilágított ész is belátja ennek igazságát akár eredetében, akár lényegében, akár hatásaiban nézzük a szentmisét.

Eredetében Jézus Krisztusnak alapítása. Ő alapította keserves kínszenvedésének előestéjén, búcsuzásának fenséges pillanataiban. Ő rendelte el bemutatását, mondván: *Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!*

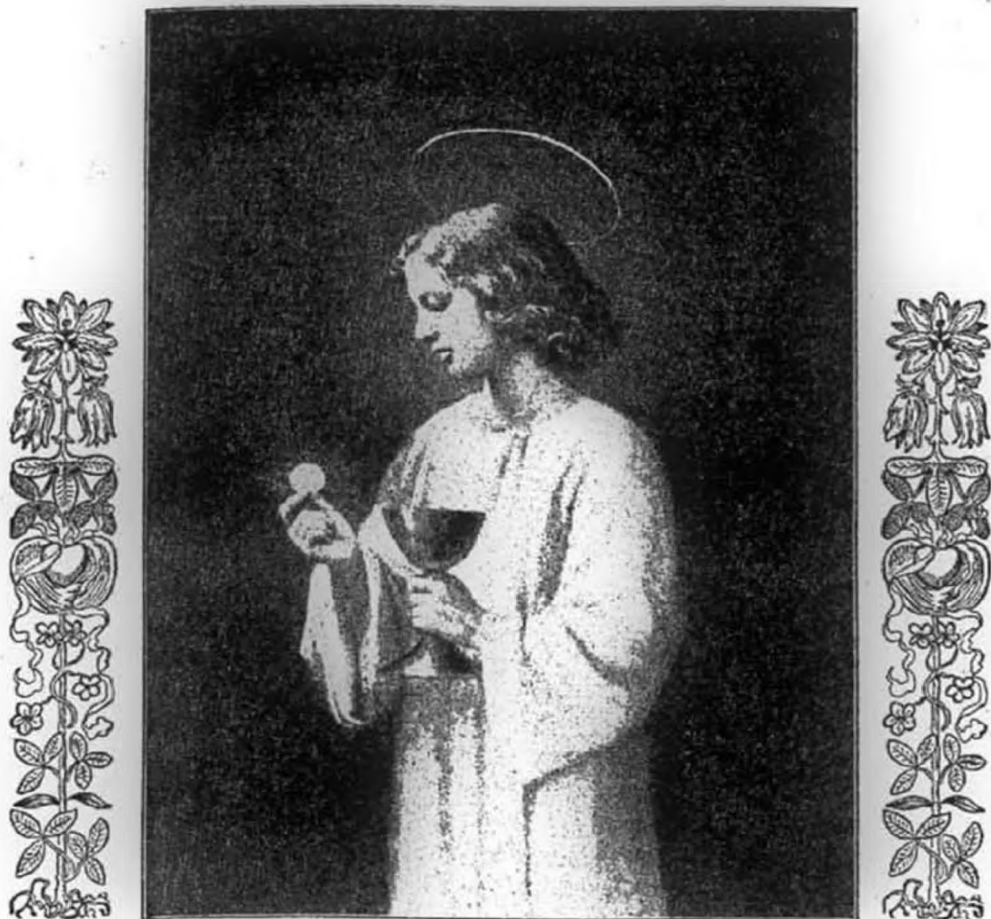
(Lk. 22, 19.) Mikor tehát misét hallgatunk, Krisztus Urunk parancsát teljesítjük. Többet mondok: forró óhaját, mert az utolsó vacsorát is melyen Ő mutatta be az első szentmisét e földön, epedve várta: desiderio desideravi! A szentmisével mi tehát Jézusnak különös kedvében járunk, kedvére teszünk és teszünk olyasmít, aminél értékesebbet, fenségesebbet általában nem is tehetünk.

Lényegében a szentmise ugyanaz, ami volt Krisztus keresztáldozata. A szentmisében is Krisztus áldozza föl magát titokzatosan, vérontás nélkül, de valóságos áldozatként mennyei Atyjának. Ő az áldozat és Ő az áldozár egy személyben, az a szent, feddhetetlen főpap, *«kinek nincs szüksége naponként arra, hogy miként a papok, előbb a saját bűneiért, mutasson be áldozatot, azután a népeért, mert egyszer tette ezt, midőn önnönmagát feláldozta.* (Zsd. 7, 27.) Valóban feltűnhetik, hogy míg a szentmise többi részeiben a miséző pap a maga személyéből beszél, az átlényegítés — consecratio — legszentebb pillanatában maga Jézus szólal meg a pap ajkaival: *Ez az én testem.* Tehát ő maga itt az áldozár. De ő az áldozat is, mert a consecratio után szentséges teste és vére van jelen a kenyér és bor színei alatt. Áldozat ez, mert külön van szentséges teste és külön vére, bár mindegyikben az egész Krisztus van jelen. Áldozat annyiban is, hogy végtelen megalázkodással nemcsak istenségét tünteti el szemünk elől, miként a keresztfán tette, hanem még emberségét is.

Hatásaiban végtelenül felülmúl minden egyéb áldozatot. A pogány áldozatok ugyanis hatástalanok voltak az ember lelkére; de még a zsidó áldozatok is csak akkor használtak, ha a jövődő Messiásba való hittel mutatta be valaki áldozatát. Az ószövetségi áldozatok vére, mondhatni, csak az oltárt érintette s lecsurgott róla. A szentmisében Krisztus vére forr és ez a vér *«megtisztítja a mi lelkiismeretünket a holt cselekedetektől».* (Zsd. 9, 14.) Ez a vér tisztít, erősít, életet és táplál az örök életre. Az oltárról a lelkekre csurog alá, a földön élő és a tisztító tűzben szenvedő lelkekre, életet hozva azokba, szabadulást ezeknek. S mindezt két ezer év óta eszközli a szentmise! Mikor misét hallgatunk, egy megszámlálhatatlan seregben állunk: Istenhez igaz módon imádkozóknak szent seregében, melynek élén maga Jézus áll, kezében az első consecrált kenyérral és borral, utána a szent pápák, püspökök, papok, vértanúk, szüzek, hitvallók és hívők beláthatatlan tömege. Sőt bizvást állíthatni, hogy az angyaloknak serege is itt van és szüntelenül énekli: *Szent, szent, szent a mindenható Úr Isten, aki volt, van és lesz.* (Jel. 4, 8.) Ugyanők, kik a betlehemi jászolnál is énekeltek dicsőségről és békéről. Ime, a szentmise, mint örök karácsony!

Az Oltáregyesület tagjainak kitüntető hivatala arról gondoskodni, hogy amint az oltár karácsonyi örömnek forrása számunkra, úgy öröm

legyen az Úr Jézus számára is a köztünk való lakás a szentségházban. Szeretetadományainkkal méltó lakást szerzünk Neki és buzgó imádásunkkal engesztelést nyújtunk Neki. Az ó-év alkonyán s az újév küszöbén örömmel ragadom meg az alkalmat, hogy az Oltáregyesület összes m. t.

Az újesztendő boldogságának tilka az Eucharistia.

Tagjainak hálás köszönetet mondjak az elmúlt év folyamán tanúsított minden buzgóságukért és áldozatukért, mellyel egyesületünket fenséges hivatásában támogatták. Kérve-kérem: támogassanak az újévben is, hogy minél több örömet szerezzék az oltárainkon lakó Úr Jézusnak, méltók legyünk az örök örömök jutalmára: az lesz a mi örök karácsonyunk!

Dr. Babura László, ügyvezető-igazgató.

ÁRON VESSZEJE.

Köröskörül az emberek daloltak,
Orgonák csókolják a fejemet,
De én dal nélkül és mosolytalan,
Kopár kis vesszőt vittem szótalan:
Az életemet.

Tudtam: hiába öleli a reggel,
Könnyemmel hiába harmatozom
Elaszott kérgét... Friss hajnalok ajka
Egyetlen bimbót nem csókol ki rajta.
Tudtam — — tudtam nagyon!

S mentem az erdők sűrűje felé,
Ahol a csöndben kis kápolna állott,
Oda beléptem. — És azt a lemállott,
Bús, terméketlen, fájdalomra-nőtt
Rossz vesszőt, mint az Irás rendelé,
Betettem a szentek-szentje elé...

S hajnalig sírtam a kapu előtt.

De áldott az Úr mindenekért, áldott,
Színe előtt a vessző — kivirágzott.
Lovich Ilonka.

A betlehemi üzenet.*

«Ne féljete, mert ime nagy örömet hirdetek nektek, mely leszen minden népnek; mert ma született nektek az Üdvöztető, ki az Úr Krisztus Dávid városában.»
(Lukács II. 10, 11.)

Megérkezett a karácsony és ismét ott térdelünk a Gyermeke-Megváltó jászolbölcsőjénél. Nem hallottuk az angyaloknak hangos dicsőenét, nem homályosította el a csillagok ragyogását az örökkévalóság Gyermekeének születését hirdető fényár; csak a hitnek erős világossága űzte el szívünknek sötét éjszakáját, és ime itt vagyunk! Régen volt már a tavalyi karácsonyest és a lassan haladó év talán a szokottnál több bánatott hozott életünkbe. Talán hosszú napokon át ott álltunk egy betegágy mellett, amelyben fájdalmában kínlódnak láttuk azt, kit szívünk egész melegével szeretünk, és amint lassan kialudt belőle az élet mécsese, elköltöző lelkét Jézus kegyes oltalmába ajánlottuk. Talán napokon, heteken vagy hónapokon keresztül oly lelki gyötrelmekkel küzdöttünk, melyeket nem oszthattunk meg senkivel, mert a többiek mireánk támaszkodtak és el kellett titkolnunk előttük szívünknek mardosó fájdalmait. Csekély volt talán a verőfényes napok száma és annál nagyobb a borúsaké. Talán teljesen elsötétítette utunkat a keresztnek árnyéka épúgy, mint a betlehemi jászolra is ráborul.

De most, amidőn az első karácsonyi éjszaka csendes imádóihoz

* Le. Buffe Ferenc amerikai jézustársasági atyának «Az én változatlan barátom» c. angol elmélkedési könyvéből fordítva.

csatlakozunk, eltűnik mindez. Ime ott látjuk Máriát a mi Anyánkat, ott Szent Józsefet, de ah! erényünk fogyatékosága miatt nem találjuk fel magunkat mellettük! Szűz Mária csodálatos szeretete és Szent Józsefnek hűséges odaadása oly messzire túlhaladja azt, amit gyarló törekvéssel elérhetek. Jobb nekem némikép a szerény pásztorok körében maradni, megelégedve azzal, hogy ott jelen lehetek és boldognak érezhetem magamat, hogy az én Királyom és Teremtőm jelenlétében pihenhetek, habár kis gyermek is.

Csatlakozom tehát a távolbalátó hegyi pásztorokhoz, és elmondom velük egyszerű imámat, csodálva azt «ami történt, amit az úr mutatott nekünk». Gyermekies, tört szavakkal, velük együtt azt mondom Istennek, hogy idejöttem én is üdvözölni Őt születésének napján. Velük nyujtom Neki a szegények adományát. Köszönetet mondok Neki a múltért és folyton növekedő kegyelmeiért, köszönetet a világosságért és a sötétségért egyaránt, köszönetet azért, amit a kereszttől tanultam Tőle; és kérem a kicsiny kezeket, nyugodjanak meg a fejemen és áldják meg az örökkévalóságba eltűnt évnek munkáját. Azután bensőséges hittel és bizalommal odateszem a jászol sarkába mindazt, amit a jövő hozand számomra, a félelmes fájdalmat, mely most még rejtve van és csak a jövő hozza napvilágra; és újból kérem a Kisdéd Kezeket, szenteljék meg azt az elrejtett fájdalmat, amelyet nem ismer senki; kérem Őt, acélozza a szívemet, hogy az Ővéhez mindinkább hasonlóvá legyen, amint mulnak a napok és eltűnnek az örökkévalóságban.

Kisdéd Jézus, édes Megváltóm, az alázas pásztornéppel leborulok jászolod egész közelébe, azon jászol elé, melyet a még meg nem váltott világ adott Neked. Az emberek valóban elrontották a Te művedet, amidőn így bántak egy Gyermekkel és egy Isten-Gyermekkel. Ott fekszel előttem és nincs otthonod, de ne légy többé otthon nélkül, oh édes Jézusom! Bármily szegény is az én szívem, tedd azt otthonoddá. Te akarod ezt, legyen meg, ahogy akarod. Foglald el a szívemet, bár különösnek tetsző hajléka ez az Istenségnek, és tartsd meg mindörökre. Legyen egészen a Tied, úgy, hogy meg ne oszthassa azt senki Veled. Jöjj, oh Uram Jézus, maradj velem kora reggeltől, az egész napon át, késő estélig, jöjj, és ne hagyj el engem többé!

«Áldjon meg engem Krisztusnak kicsiny keze,

Vegyen fel magába Krisztusnak nagy szive;

Minden áldás, minden boldogság, melyet magával hoz Jézus szeretete

Legyen enyém a jövő Karácsonyig!»

A mágusok Krisztuskeresése.

«Mert láttuk csillagát napkeleten, és eljöttünk imádni őt.» (Máté II. 2.)

Három idegen kinézésű, napbarnított arcú ember föltekint az égre, azután le a térképekre és könyvekre és újból az égre. Elméjükben szokatlan gondolatok forognak és úgy látszik, hogy a szívük mélyében régen táplált sejtelem most váratlan és hirtelen beteljesedést nyert. Gondosan tanulmányozzák csodás régi irataikat, ahogy azt annakelőtte is gyakran tették és bölcsességet keresnek a zsidók régi könyveiben. Hosszú keresés után rájönnek végre a napkeleti bölcsek, hogy ezen újonnan feltűnt csillag nem más, mint Jákob csillaga, az emberiség Megváltójának hírnöke. Értik, hogy ez meghívást jelent számukra, miszerint menjenek és imádják Őt, és nem haboznak, egyetlen gondolattal sem utasítják vissza a meghívást, bár tudják jól, hogy nap-nap után a sivatag homokja Iesz csak nyugvóhelyük és az éjjelt kell majd fárasztó, nehéz útban tölteniök a mérhetlen sivatagban. Otthagyva hazájukat, szeretteiket, mindazon helyeket, amelyekhez kedves emlékek fűzik, tekintetüket a Nyugatra szegezik, bár az csak fáradtságot jelent számukra és ott Isten lesz egyetlen kísérőjük és vezetőjük.

Hűséges szolgálja az egy igaz Istennek ezen három öreg mágus, akiknek a Zsidók Istene eddig csak egy *nevet* jelentett, vagy talán a legjobb esetben valamelyikét azon isteneknek, melyeket a pogányok imádtak! De valóban ennek dacára nem így kell-e tenniök? Ha szólítja a király, szabad késlekednie a szolgának? Ha hívja a szerető, vonakodva válaszol-e az, akit szeret? És van-e ugyan más olyan király, mint az Isten, vagy hasonló szerető a Megváltóhoz? Engem is hív ma, és azt jelenti e hívása, zabolázzam meg haszontalan frivol kifejezéseimet és úgy beszéljek mindig, mintha ott volnának hallgatóim között az Úr Jézus és a Szűz Anyja. Tegnap hívének az Úrnak arra szólított fel, alakítsam át életemet és tetteimet az Ő példája szerint, hogy minden egyes cselekedetem azt kiáltsa környezetemnek: «Legyetek az én követőim, amint én is Krisztus követője vagyok». Holnap talán, avagy valamely más napon arra fog hívni, hogy kicsiben kezdve az önfegyelmzés és önmegtágadás erényeit, tartsam féken érzéseimnek tombolását, fegyelmezzem saját akaratomat, amely ellenkezést nem tűr.

Gyakran nehéznek tetszik az Úr hívása, de mi ez mindössze ahhoz képest, amit tett a három idegen kinézésű, barna arcú ember, amidőn tizenkilenc századdal ezelőtt a legnagyobb fáradtságok közepette áthaltak Ázsiának hegyes-völgyes vidékein? A hívás számukra nehéz áldozatokat jelentett. És mit tettek? Ők Krisztussal való találkozásra életükben most először hívták meg és még nem ismerték az ilyen találko-

zásnak örömeit. És mi? Számunkra ezen meghívás sok-sok boldog órának emlékét idézi vissza, amidőn mi is követtük a Betlehembe vezető csillagot; lehetnénk-e oly háládatlanok, hogy elfeledve az akkor megízlelt boldogságot, egy percig is haboznánk «változatlan Barátunk» mostani hívását követni?

Édes Jézusom, szívemnek Királya, add, hogy soha se legyek érzéketlen, süket, amidőn hívsz engem! Szégyenletes dolog volna, ha ingadoznék és kedvellen volnék hívásod követésében, mert hisz' éveken keresztül élveztem a boldogságot, melyet a Te követésed nyújt. Tudom ugyan, hogy gyakran modortalan voltam Veled szemben, hogy letértem az útról, hogy máskor vonakodtam azon kötelességek teljesítésében, melyeket kívántál tőlem, oh, engedd, hogy ez többé elő ne forduljon és hogy a napkeleti bölcsékkel én is mindig jóakarattal és örömmel jelentkezzem, amikor csak szólítandasz engem!

Angolból: X.

Gondolatok az emberi életről...

«Bizony, bizony mondom nektek: ha nem eszitek az ember fia testét és nem isszátok az ő véréit, nem leszen élet tibennetek.» (Jn 654).

Napjaink szörnyű megpróbáltatásai, a rettenetes nehézségek és bajok, amelyekkel édes magyar hazánknak és minden becsületes embernek meg kell küzdenie, könnyen kiváltja az emberekből a keserű kifakadást: nem érdemes élni! Fáradt az emberek lelke ma és nehéz a meggyötört szívük.

És az Úr Jézus, akinek szavait idéztük, megmondja, hogy hol keressünk életkedvet és életerőt. Ónála, aki az Út, amelyen járnunk kell, az Igazság, amelyet befogadnunk és hinnünk kell, az *Élet*, amelyből táplálkoznunk kell.

Okulásul vegyünk fontolóra néhány olyan nyilatkozatot, amely az emberi élet sanyarúságáról, illetve elviselhetetlenségéről szól.

Hartmann bölcsész: «Az élet pokoli farsang». *Hobbes*: «Az élet mindenki harca mindenki ellen». *Dante*: «Az élet csak szívünk csalója». (Purg. 19, 108.) *Petőfi*: «Csak annyi az élet, mint futó felhőnek árnya a folyón, mint tükrön a lehellet». *Wohl St.* sírkövén olvasható: «Az élet kegyetlenség». *Emerson*: «Életünk márciusi idő, zord, derült egy órában». Egy *cinikus*: «Életünk olyan, mint az a szamár, melyet vásárra hajtanak egy kötés szénával előtte; semmitsem lát, csak a kötés szénát».

Nagyon szomorú az, amit *Humboldt* S. mondott az emberi életről: «Az élet a legnagyobb ostobaság. Ha legalább tudnók azt, hogy miért vagyunk a világon? De ez rejtély marad. A legnagyobb szerencse volna,

ha az ember hülyének születnék!» Hasonlóképen elszomorító *Schopenhauer* nyilatkozata: «Életünk olyan, mint az esős éjben, sárban dőcögő szeméthordó kocsi, melynek rúdján istállólámpa (= öntudat) lóg csak azért, hogy e szálnalmas képet megvilágítsa s így kétségbeejtőbbé tegye a jelenetet».

Mikor ezen tudósok, írók kijelentésein gondolkozunk, eszünkbe kell, hogy jusson egyrészt az élet igazi Mesterének, az Úr Jézusnak szemrehányása: «...ti nem akartok hozzám jönni, hogy *éltetek* legyen» (Jn 540), másrészt a szeretet apostolának megállapítása: «Öbenne — Krisztusban — vala az *élet* és az élet vala az emberek világossága. És a világosság a sötétségben világoskodik, de a sötétség azt föl nem fogta... Tulajdonába jöve, de övéi be nem fogadák őt». (Jn 14, 5, 11.)

Mi ne nyafogjunk, ne sopánkodjunk, ne zúgolódjunk! Lássuk be a keresztet hordozó Úr Jézus akaratát: «Ha ki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát és vegye föl keresztjét mindennap és kövessen engem». (Lk 923.) Ha az *élet* a mi keresztünk, akkor a mi Urunk kedvéért hordozzuk csak, viseljük csak! Erősítsük magunkat a legméltóságosabb Oltáriszentséggel, mert: «Isten kenyere az, ki mennyből leszállott és *életet* ad a világnak». (Jn 633.) «Mondá pedig Jézus: «*Én* vagyok az *élet* kenyere; aki énhozzám jó, nem éhezik és aki énbennem hisz, soha nem szomjúhozik». (Jn 635.)

Hidas József.

Szent-István könyvek:

3. **Bilkei Ferenc:** *A család könyve*. II. kiadás. 86 lap. Ára 200 korona. Hasznos tanácsokkal, életbevágó utasításokkal látja el a katolikus családokat. Első részében házassági oktatást ad, a másodikban a házaseletről ír, a harmadikban pedig a gyermekre vonatkozó dolgokról tárgyal. Minden jegyepárnak kezébe kellene adni e kitűnő könyvecskét.

4. **Kempis-kalendárium.** *A mi Urunknak Jézus Krisztusnak 1923-ik esztendejére.* Ára 140 korona. A középkori miniatűr remekművekre emlékeztető, művészi iniciaisokkal díszített kis zsebnaptár, melynek lapjait Kempis Krisztus követéséből vett életirányelvek teszik értékké. A gótbetűs naptárt csak az intelligenciának ajánljuk.

6. **IV. Károly király szenvedése Madeirán és jámbor halála.** 54 l. Ára 70 korona. Lelki olvasmánynak beillik ez a Zsámboky Pál dr. udvari lelkész naplójából vett töredék, amely arra tanít meg bennünket, hogy a vallás vigasztalásai, a lélek Istenhez kapcsolódása mindenkor a legnagyobb értékeink. Aki csak elolvassa, kegyelettel fogja szívében megőrizni a boldogult emlékét.

Szerezzünk kincseket.

(Az Örökimádás utolsó számában nem tudtuk befejezni, azért most folytatjuk e sok bűcsuval járó röpimák közlését.)

VI. A legméltóságosabb Oltáriszentség tisztelete.

1. *«Dicséret és hála legyen minden pillanatban a legszentebb és legfölségesebb Oltáriszentségnek».* 100 napi bűcsu: a) naponta egyszer, b) minden szentmisében Úrfelmutatáskor, c) naponta háromszor minden csütörtökön és Úrnap nyolcada alatt minden napon, d) amikor a harang az Oltáriszentséggel adandó áldásra megszólal. *Teljes bűcsu* a fohászt naponta imádkozóknak, a hónap egy tetszésszerű napján, a szokott föltételek mellett: (tisztá szívvel végzett szentáldozás és ima a pápa szándékára).

2. *«Legyen dicsérve, imádva és a hálás szív érzelmével szeretve a szentségi Jézusnak Szíve, minden pillanatban, a földkerekség összes szentségházaiban a világ végeig. Amen».* 100 napi bűcsu mindannyiszor.

3. Úrfelmutatáskor, aki térdreborulással fejezi ki imádatát a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt, templomon kívül levén (pl. odahaza a harangszóról megtudva az Úrfelmutatást templom felé fordulva térdreborul) 1 évi bűcsut, a templomban levő pedig 2 évi bűcsut nyer.

4. *«Én Uram, én Istenem!»* Aki Úrfelmutatáskor vagy áldáskor a szent ostyára vagy kehelyre tekintve e fohászt áhitattal mondja 7 évi és 7 negyvened bűcsut nyer.

(Folytatás következik.)

Levelek egy Barátnőmhöz!

Irta: Kolosi K. Alojzia.

Kedves Erzsikém!

Örömmel olvastam kedves leveledet, sietek is óhajodnak eleget tenni. Kérdelek tőlem, hogy mióta vannak hitoktatónők? Csupán az utóbbi években nyílt alkalmuk a nőknek, paphiány miatt, a katedrán Krisztus tanait hirdethetni.

Hogy miért lettem én is az? — feleletem erre igen rövid, szeretetem vitt e nemes pályára, mert ha csak egy lelket menthetek is meg az ég számára, mindenért kárpótolva vagyok. Ne gondold azt, hogy a mi pályánk silány, kétes és nehéz. Oly boldog vagyok, hogy a gyenge kis lelkekbe Krisztus szeretetét ültethetem. Nem érzem a hálátlanságot, nem sajnálom a fáradságot, csak egy cél lebeg előttem, a lelkek üdve. Ha

szép rózsát a kezembe veszel, nem is bánod, ha tövise sebzi újjadat, hisz a virág szépsége kárpótolja a fájdalmat. Így van ez a lélekmentés munkájánál is. A gyermeklélek szépsége, bája, égszínű szemük mosolya elfelejteti velem, hogy míg másokkal foglalkozom és fájdalmat csillapítok, könnyt letörlök, addig mindig egy kis darabot adok saját életemből. Ki szereti a gyermekeket, az megérti, hogy semmi sincs közelebb egymáshoz, mint Jézus és a gyermeki lélek. Ha ott állok kicsinyeim között, ha látom tarka köntösökbe, rongyokba burkolva a legértékesebb királyi lelkeket, összerezzen a lelkem és érzem, hogy éltem egy örökös mennybeszállás: ha kezüket imára kulcsolom, ha szívükbe írom és vésem annak a nevét, kit nekem lángolva kell szeretnem, ha odaviszem őket a csendes kis szentély rácsa elé és megértetem velük, hogy a Jézuska várja szívüket. De mindezek csak az első lépcsők, a legszebb és legfelelősegteljesebb munka az elsőáldozók oktatása.

Édes Barátnőm! Bár átérezné mindenki, kit erre a szép munkára hívott az Isten, hogy ez egy életre hat ki. Ha többen térdelnék naponta a szeretet fehér terített asztala előtt, a hitélet, a társadalom egészen megváltozna. Célalannak tartom annak a munkáját, ki nem neveli a gyermeklelket az Eucharistia szeretetére.

A gyermekkel már 1—2. elemista korában meg kell ismertetni az Oltáriszentséget és III. osztályosokat nyugodt lélekkel vezethetünk kellő előkészület után a szentáldozáshoz. Sokaktól azt hallottam, hogy a gyermek nem érti. És mi értjük? Ki érthetné meg ezt a mysteriumot, ki bírná felfogni véges emberi elmével, hogy a végtelen Isten szerényen elrejtőzve köztünk van, mert szeret minket. Ezt megérteni, ezt felfogni nem lehet, ép azért, mert itt megszűnik a tudomány, a szeretet tiszta lángjaként tör elő a szívből a hit. Különösen a kültelki és munkásnép gyermekeit kell az Eucharistia szellemében nevelni. Az elhanyagolt szegény gyermek otthona az utca, itt szennyeződik be a lelke, itt tanulja megismerni a bűnt. De ha kis szívében bele plántáljuk Jézust, akkor az a gyermek menekül arról a helyről, hol a bűn beszenyezhetné lelkét.

A szegény gyermekléleknél kedvesebb nincsen. Bár kócos a hajuk, piszkos és rongyos a ruhájuk, sáros a lábuk, de a lelkük csupa báj, fehérség. Sok tanító és tanítónő irtózik a kültelki-gyermekektől, pedig ha rájuk néznének, de hittel, megsimogatnák homlokukat szeretettel, akkor embert nevelhetnének belőlük. Imádkozz, hogy végre megértse a beteglelkű társadalom, hogy hiába minden törtétese, hiába minden szervezkedése, ha nem szervezkedünk az Oltáriszentségben rejtőző Jézus falobogója a szent kereszt alá. Az igazi boldogság innen árad szíjjel.

Ölel barátnőd, *Alozia.*

(Folyt. köv.)

Újévi üzenet.

Körülnézett az Üdvözítő a kafarnaumi zsinagógában és mérhetetlen gyöngédséggel szólt:

— Testemet adom nektek ételül és véretem adom italul...

És mérhetetlen komolysággal folytatta:

— *Aki nem eszi az én testemet és nem issza az én véretem, nem lesz élet őbenne.*

«Kemény beszéd» volt ez bizony. És e titokzatos szavakban mondhatatlan isteni intés és isteni szeretet.

Nincsen élet mibennünk. A kenyérgond és az anyag súlyos világa — amelynek pedig *nincsen hatalma a szellem fölött*, letompítják erőinket. Haladás, élet, öröm, kultúra valahogyan másokhoz került és az igazi, egyetlen boldogság nem tud megnyilatkozni általunk. Erőtlenek a katolikus lelkek és elhomályosodott a nagy katolikus öntudat.

Miért, miért nem tudunk ezer földi akadályon át győzni? Miért nem tudja megsemmisíteni a belőlünk áradó erő e súlyos élet minden törpeségét és megbénító nehéz fájdalmát? Miért merül ki minden törekvésünk csak széthúzásban és keserűségben; miért nem tudunk *előre menni*?

Miért, miért nincs élet bennünk?

A kafarnaumi zsinagógából felénk fordul az Üdvözítő és komolyan és szeliden szól: *Aki nem eszi az én testemet és nem issza az én véretem, nem lesz élet őbenne!*

Fájó, nehéz korholás nekünk, de van benne valami, ami megoldás és ígéret.

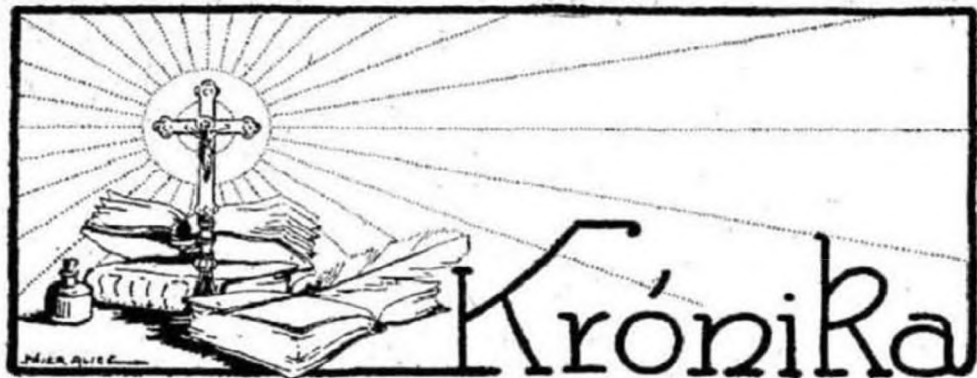
A fehér Pápa, aki a nagy háború elején elment, nagyon jól tudta, mit mikor sürget. Talán, ha többször vettük volna Őt, aki nem szimbólum, hanem valódi, eleven élet, akkor jobban legyőzte volna lelkünk nevető, élő valósága a nagy katolikus lankadást és a tragikus magyar pusztulást is.

Még nem késő — éljünk! Testvér, akarsz-e hasonlítani a katakombák katolikusaihoz, akik a legsúlyosabb válságokat is megoldották az Eucharistiával? Testvér, nem akarnád-e az új évben *gyakrabban* venni az Élet forrását?

Egyéneknek és népeknek szól az ígéret: Aki eszi az én testemet és issza véretem, énbennem vagyok és én őbenne és én feltámasztom őt az utolsó napon.

Loyich Ilonka.

A Mindenkor segítő szűz Mária kegyképét november 21-én tették ki nyilvános tiszteletre az Örökimádás-templomban. Az Erzsébet királyné-szobor helyén, a háttérben levő márványív aranymezejében áll a római kegyképünk Ő szentségétől megáldott facsimiléje (hasonmásá); előtte deszkából rögtönzött ideiglenes oltár. Miután dr. Hanauer A. István váci püspök úr a provizorikus oltár követ nov. 19-én konsekrálta, megtörténhetett a kegykép előtt, † Kánter sírjánál az első szentmise. November 21-én reggel 6 órakor dr. Mátrai Gyula, az Örökimádás lelkésze mondotta az első misét a Mindenkor segítő szűz Mária tiszteletére, a megboldogult Kánter Károlyért. A templom előcsarnokát a hivek a korai óra dacára egészen megtöltötték. A szentmise alatt a kongreganisták a legszebb Mária-dalokat énekeltek. Evangelium után a miséző szentbeszédet mondott. A boldogságos Szűz mai ünnepén — mondá — az Örökimádásban is bemutatkozik a szent Szűz ezen új kegyképen; szerényen megáll az ajtó mellett, hogy el ne vonja a figyelmet szent Fiáról, az eucharisztikus Jézusról, hanem inkább kalauzunk akar lenni, Ő akar bennünket is Hozzája vezetni. — Ez a kép nem közönséges festmény. Ennek története van. A XV. század közepén Kréta szigetén élt egy jámbor kereskedő. Nagy tisztelője volt a boldogságos Szűznek és drága kincse volt egy Madonna-kép, amely előtt ájtatosságait is végezni szokta. Amikor a törökök elől Krétából menekülnie kellett, kedves Mária-képét is magával vitte. Rómába akart hajózni. A tengeren nagy vihar lepte meg. Mindenki meg volt győződve, hogy a rozoga vitorlás nemsokára összeroppan. Mikor már senki sem remélt, a kereskedőnek eszébe jutott az ő Mária-képe. Elővette, az árbocra erősítette s leborulva fohászodott a szent Szűzhöz. Mária segített. A vihar egyszerre lecsendesült s a hajótörés veszedelmétől megmenekedve, szerencsésen megérkezett Rómába. Nem itt akart letelepedni, de a Gondviselés másképp intézkedett: beteg lett és meg is halt. Halála előtt a képet egyik barátjára bízta azzal a kikötéssel, hogy Rómának valamelyik templomában tegye

ki nyilvános tiszteletre. Barátjának felesége azonban nem akart a kedves képtől megválni; hiába volt meg férjében a jóindulat az ígéret teljesítésére, az asszony nem engedett. Szűz Mária háromszor is megjelent a férjnek és figyelmeztette ígéretére, sőt büntetéssel is fenyegette, ha nem engedelmeskedik. De az asszony önzése újra győzött. Ekkor negyedszer is megjelent a szent Szűz és így szólt: «Háromszor figyelmeztettek és te mind a háromszor elmulasztottad kérésem teljesítését. Azért most te fogsz előbb házadból elköltözni, hogy aztán én is elmehessek belőle». Jövendölése beteljesedett; a férfi meghalt. De ki hitte volna, az asszony még most sem akart engedni. Szűz Mária újra megjelent az asszony kis gyermekének, aki boldogan futott édesanyjához: Anyám, egy nagyon szép Néni volt itt és azt mondta, hogy «a Mindenkor segítő szűz Mária» (tehát Mária maga nevezte így a képet), Róma egyik templomában akar a hívők tiszteletének tárgya lenni». Az anyát, ki már kezdett világosan látni, egy rossz barátnéja ismét lebeszélte, hogy ne adjon sokat a gyermekábrándokra. De megjárta a rossz tanácsadó, mert alig fejezte be szavait, iszonyú görcsöket kapott, úgy hogy a földön fetrengett kínjában és könyörgött: hoznák oda neki a szép Mária-képet. Alig érintették hozzá, azonnal megszabadult gyötrelmeitől. Ekkor az özvegy már kész volt átadni a képet a nyilvános tiszteletnek, de nem tudta, melyik templomba vigye. Mária újra megjelent a kicsikének és így szólt: «Az én kedves S. Maria Maggiore-templomom és Fiamnak Jánosnak lateráni temploma között kívánom a kép tiszteletét». A két bazilika között a Szt. Máté-templom állott, az özvegy ide vitte tehát a képet. 1499. márc. 27-én ünnepélyes körmenetet tartottak a képpel. Ezen alkalommal egy bénakarú asszony, amint a képhez érintette karját, azonnal meggyógyult. A képet azután a főoltáron helyezték el. Számtalan csoda történt itt egész a francia forradalom idejéig. Ekkor a Szt. Máté-templom is leégett, de a csodatevő képet megmentették és Posterulába vitték. Ott egy sötét folyosón volt kifüggesztve s egy öreg szerzetes, Orsetti, többször magyarázott róla egy — a zárdába járó — ifjúnak, Marchi Mihálynak. Ő később a redemptoristák szerzetébe lépett, akik a régi Máté-templom helyén újat építettek Szt. Alfons tiszteletére. Az építés alkalmával találtak adatokat a Máté-templomról és a csodatevő Mária-képről. Mikor Marchi ezt hallotta, eszébe jutottak Orsetti szavai és a kép visszakerült régi helyére. Azóta sok másolatot csináltak róla és a világ minden részébe elvitték. A mi képünk az eredetihez van érintve, vele teljesen megegyez. Örömmel üdvözölhetjük Őt. A hála hozatta ide ezt a képet, mert a kommunizmus alatt a zárdá minden ablak és ajtaján ott volt a szent Szűz képe és a templom tornyán is domborműbe vésvé állt őrt és jól vigyázott mindenre. A képe már itt van, de az oltár — melynek asztala

márványból lesz — csak akkor készülhet el, ha a hivek adományaikkal lehetővé teszik s akkor majd ünnepélyesen bevezethetjük templomunkba a Mindenkor segítő szűz Mária-társulatát is. Szűz Mária maga adta ennek a képnek a nevét: tehát azt akarta tudtunkra adni, hogy mindenkor, minden ügyben, minden időben segíteni akar, forduljunk tehát bizalommal hozzá. Szent Fiát tartja a karján, hozzá vezet bennünket, általa mindent megtehet. Amint a kép tekintetét követjük, mintha Kánter sírjára nézne és azt mondaná, olyan tisztelőim legyetek, mint ő volt és úgy keressétek, úgy szeressétek és imádjátok ebben a templomban az én Fiamat az Oltáriszentségben, mint Kánter Károly tette. A szentbeszéd után a miséző az Üdvözlégy Máriát, az Oltalmad alá futunk imát és a Mindenkor segítő szűz Mária miséjének első orációját imádkozta el. A szentmise alatt a jelenlevők mind megáldoztak. A Leo-imádság után a fennmaradt szentostyákat ünnepélyesen, díszes ombrello alatt a hivek sorfala között vitte át a lelkész a főoltárra. Azóta a Mindenkor segítő szűz Mária képe előtt napról-napra többen imádkoznak és kérik hatalmas pártfogását.

Választmányi gyűlés. December 11-én volt az országos központi választmányi ülése. Dr. Babura László üv. igazgató megnyitójában adventi gondolatokat ad. A Krisztust váró borzasztó állapotban levő társadalom Messiás utáni vágyódása természetes volt. A próféták által az Úristen maga is táplálta e vágyat. A próféták még szomorú világban állanak, de lelkük már karácsonyt élvez, olyanok, mint Gessen tartomány Egyiptom földjén. Ez a boldog hivatás jutott nekünk: az Oltáregyesület Krisztust nézi, Benne világosságot élvez, de nem is szabad levennie Róla tekintetét; Benne van a mi reménységünk. Nagy hálával köszönjük meg az év végén, amit az elmúlt évben tehattünk és ajánljuk fel a kisdéd Jézusnak. Megemlékezik ezután november 18-áról és különös köszönetet mond dr. Hanauer Á. István váci megyéspüspök úr Ó méltóságának és dr. Wenzel oltáregyesületi ügyvédnek azért az odaadó fáradhatatlan munkáért, mellyel az Oltáregyesület intencióit végrehajtották. Jelenti a Mindenkor segítő szűz Mária képének felállítását. Ezután dr. Wenzel ügyvéd előterjesztéseit hallgatta meg a választmány. Dr. Babura üv. igazgató felolvasta ezután a sírfeliratot, melyet a boldogult emlékére készítenő domborműves plakettre akarnak helyezni, amint azt a körülmények és nagylelkű mecénások áldozatkészsége lehetővé teszik. — Az Örökimádás szerkesztője ugyancsak azt jelenti, hogy a lap előállítási költségei csakis úgy fedezhetők, ha nagylelkű adományok lehetővé teszik. Az üv. igazgató köszönetet mond örgróf Pallavicini Edéné elnöknőnek és a Mária Reparatrix-zárdának a bazar körül kifejtett áldozatkészségükért, illetve fáradozásukért. Jelenti, hogy január hó 20—28-án lesz az engesztelő kilenced, melynek szónoka dr. Breyer István prelat, helyettes államtitkár lesz. A gyűlés a szokásos imával ért véget.

Felelős szerkesztő: Dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: Dr. Mészáros János.